ÖYKÜ yayıncılık

Yeşil Balık Serisi

GEZGİN CAMBAZLAR 6

GEZGİN CAMBAZLAR

Güneşli bir yaz günü, küçük bir kasabanın meydanı rengârenk çadırlarla doluydu. İnsanlar merakla toplanmıştı. Çünkü Gezgin Cambazlar gelmişti.

1867 yılında Avrupa ülkelerinde büyük bir göç heyecanı yaşanıyordu. Pek çok Avrupalı Amerika'ya hayallerinin peşinden gitme hazırlığı yapıyordu.

Bu göçler Amerika'da aradığını bulamayan, hayal kırıklığı çekenler için de geçerliydi. Ana vatan özlemi çeken insanlar Amerika'dan yurduna dönme yolculuğuna çıkıyorlardı. Cascabel ailesi de bu ailelerdendi.

Bay Cascabel, yirmi yıl önce Amerika'ya Fransa'dan gelmişti. Bay Cesar Cascabel, 45 yaşındaydı. Güç ve gösteri sanatlarında usta bir cambazdı. Gençliğinde palyaçoluk yaparak gösteri dünyasına adım atmıştı. İlerleyen yıllarda ip cambazlığı ve güce dayalı gösteriler yapmaya başlamıştı.

Sirk dünyasında Cornelia ile tanışıp evlenmişti. Daha sonra kendi küçük sirklerini kurmuşlardı. Bayan Cornelia da Fransız asıllı, mavi gözlü, siyah saçlı zarif bir kadındı. Eşine her zaman destek oluyordu. Bay ve Bayan Cascabelin üç çocuğu olmuştu. Jean, Sandre ve Elena.

Büyük çocukları Jean, on dokuz yaşındaydı.

Düşünceli ve anlayışlı biriydi. Gösterilerde akrobatlık, hokkabazlık ve illüzyon gösterileri yapıyordu.

İkinci çocuk Sandre on altı yaşında zeki bir çocuktu. Akrobatik gösteriler yapıyordu.

Elena ise sarı saçlı, beyaz tenli, sekiz yaşında bir kızdı. İp üzerinde dans edebilen başarılı bir cambazdı. Ailenin en küçük üyesi olduğundan herkes onu çok seviyordu.

Ailenin bir de Ned adında bir üyesi vardı.

Ned'i küçük yaşta Bay Cascabel sokakta bulmuştu. Annesi ve babasının öldüğünü öğrenince yanına almıştı. Ned, Amerikalı da olsa bu ailede kendini Fransız gibi hissediyordu.

Ailenin tek gelir kaynağı sirkten elde ettikleriydi. Hepsi de yaptıkları işi seviyordu. Çok para kazanmasalar da kimseye muhtaç değillerdi. Ancak geleceklerini güvence altına alacak kadar paraları yoktu.

Bay Cascabel böyle yaşamak yerine yerleşik bir hayata geçmek istiyordu. Sürekli gezmekten yorulmuştu. Sirkte gösteri yapmak kolay değildi. Artık yaşı da ilerlemişti. Bu nedenle yurduna Fransa'ya dönmeye karar verdi. Bunu eşiyle paylaştı. O da aynı fikirde idi.

Bir gösteri sonrası Bay Cascabel, çocukları bir araya topladı. Ciddi bir şekilde konuşmaya başladı.

“Sevgili yavrularım, annenizle geleceğimizi belirleyen bir karar aldık. Sizlerle bunu paylaşacağız. Şimdi hepiniz ne kadar paranız varsa ortaya çıkarın bakalım.” dedi.

Çocuklar çok şaşırdılar. Neler oluyor diye birbirlerine baktılar!

İçlerinden en büyük olanı Jean elini cebine attı. Bir miktar parayı masaya koydu. “Benim bu kadar param var. İşinize yarar mı baba?” diye sordu.

“Ne yapalım, olduğu kadar oğlum.” dedi babası.

Sandre, “Ne yazık ki benim hiç param yok.” diyerek ellerini iki yana açtı.

Bayan Cornelia iç cebinden küçük bir torba çıkardı. Bu ağzı büzgülü bir torba idi. Torbayı açtı ve eşine uzattı. “Zor günler için biriktirdim.” dedi.

Bay Cascabel merakla torbanın içindekileri çıkardı. Gözleri parladı. “Burada çok para var. Ne iyi etmişsin karıcığım. Çok düşüncelisin.” dedi ve keyifle gülümsedi.

Bayan Cornelia’nın biriktirdiği para böyle bir aile için oldukça iyi sayılırdı. Sandre parayı ne için kullanacaklarını sordu. Bay Cascabel, “Akşam yemeğinden sonra her şeyi anlatacağım.” dedi.

Paraları sayarken, “Bu kadar para cebimizde taşınmaz. Sağlam bir yere saklamalıyız. Çalınırsa mahvoluruz.” dedi.

Jean, “Biz de önlem alalım o zaman.” dedi.

Babası, “Çok haklısın oğlum. En iyisi bir kasada saklamak.” dedi.

Bayan Cornelia, “Kasa için para harcamayalım. Sandığımız var. Kilitli ve ağır bir sandık. Parayı sandıkta saklayalım.” dedi. Sandre de annesiyle aynı fikirdeydi.

Bay Cascabel fikrinde ısrar etti. “Kasa için para harcamayıp elimizdeki parayı kaybetmeyi göze alamayız. Paramız çalınırsa mahvoluruz.” diye yineledi.

Bayan Cornelia kocasına destek olmak istedi. “Haklısın, kasa daha güvenli olabilir. Madem karar verdik, iyi pazarlık edip ucuz bir kasa almaya bak. Kasayı nereden alacaksın?” diye sordu.

“Bay William’ın dükkânında bulmayı umuyorum. Oyalanmadan gidip sorayım.” dedi.

Bay Cascabel dükkâna gitti. Dükkânda başka müşteri olmamasına sevindi.

“İyi günler Bay William. Elinizde küçük ve sağlam bir kasa var mı?” diye sordu.

Bay William, “İyi günler Bay Cascabel, para kasası mı? Sizin o kadar paranız olduğunu düşünmemiştim.” dedi.

“Bizim için az para, zenginin çok parasından daha değerlidir. Para kasanız var mı

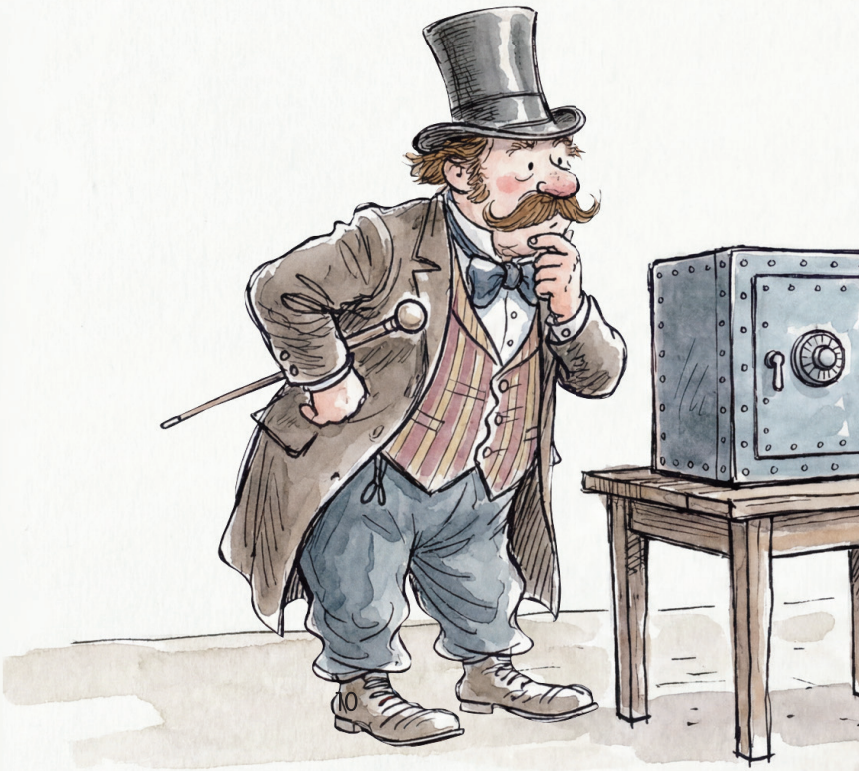

yok mu? Siz onu söyleyin bana." dedi Bay Cascabel.

Bay William, "Var elbette, buyurun." deyip dükkânın iç kısmına geçti. Elinde çelik bir kasayla geri döndü. "Çelik, küçük, hafif bir kasa işinizi fazlasıyla görecektir." dedi.

Bay Cascabel kasayı incelerken satıcı anlatmaya devam etti. "On kilo, yangından etkilenmez. Sağlam ve güvenilir. Şifreli anahtar sistemi var." dedi.

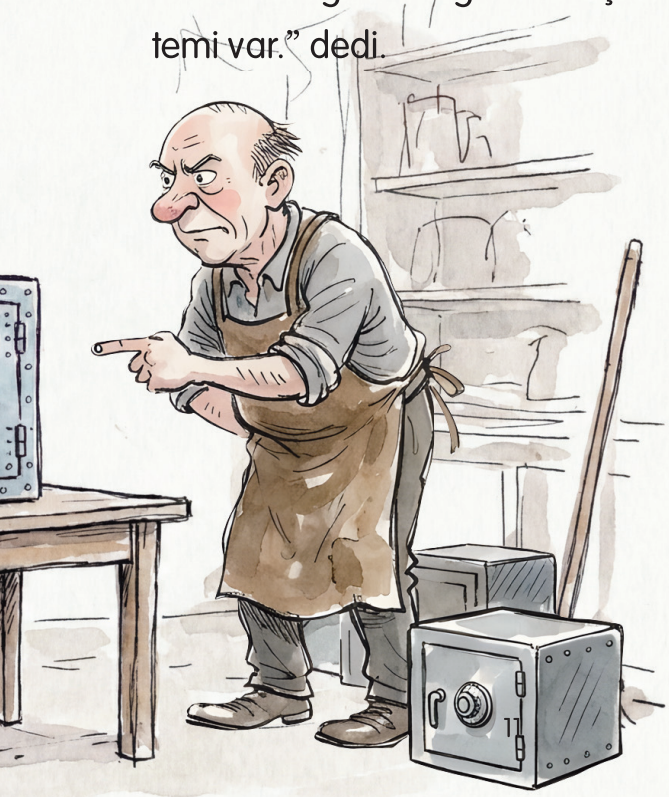

Bay Cascabel'in dikkatle baktığını görünce, "Evet, ancak şifreyi unutursanız kasayı açamayabilirsiniz. O yüzden şifreyi bir yere kaydetmeyi unutmayın. Fiyatı ise gayet uygun, 6 dolar." dedi.

Bay Cascabel, "Kasayı beğendim ancak 6 değil, 5 dolar verebilirim." dedi.

Satıcı bu kararlı tavır karşısında ikna oldu. "Peki, 5 dolar olsun bakalım." dedi.

Bay Cascabel buna memnun oldu. Ayrılırken, "Teşekkür ederim. İyi bir alışveriş oldu. Hoşça kalın." dedi.

Cascabel ailesi bir arabada yaşıyordu. Arabaya dönünce hepsi merakla kasayı incelediler.

Jean, "Sağlam görünüyor." dedi. Babası, "Evet, sağlam. Şimdi şu 1 doları al. Kardeşlerini de al ve yiyecek bir şeyler alın." dedi. Çocuklar sevinerek çarşının yolunu tuttular.

Bay Cascabel, eşine, “Kasa için ikimizin bileceği bir şifre belirlemeliyiz.” dedi.

Bayan Cornelia, “Çocukları o yüzden mi çarşıya yolladın?”

“Evet, şimdi bana bir şifre söyler misin?”

Bayan Cornelia, “Bilmem ki ne desem, aklıma bir şey gelmiyor. Sen bul bence.” dedi.

Bay Cascabel, “Tamam, senin adının son dört harfi, sence uygun mu?” dedi.

Bayan Cornelia, “Olur tabi.” dedi. Böylece şifre Cornelia isminin son dört harfi “ELİA” oldu.

Kasaya paraları koydular ve kilitlediler.

Akşam yemeğinden sonra Bay Cascabel, “Kararın ne olduğunu merak ediyorsunuz değil mi? Sevgili çocuklarım, buraya Fransa’dan geldiğimi biliyorsunuz. Fransız asıllı olan annenizle burada tanışıp evlendim. Siz Amerika’da doğdunuz. Ben ise zaman zaman size vatanımla ilgili anılarımı anlatıp tanıtmaya çalıştım.” dedi.

Jean daha fazla dayanamadı. “Baba bu karar Fransa ile mi ilgili?”

“Evet oğlum, Fransa’ya gitmeyi planlıyoruz. Oraya temelli yerleşip toprakla uğraşmak istiyoruz.” dedi.

Sandre itiraz etti. “Biz burayı çok seviyoruz. Neden gidiyoruz?”

“Oğlum biz de seviyoruz ancak burada kalıcı bir düzen kuramadık.” dedi annesi.

Babası, “Doğup büyüdüğümüz toprakları görmenizi tanımanızı istiyoruz.” dedi.

Bayan Cornelia, “Siz de oraları görüp tanımak istemez misiniz?” diye sordu.

Çocuklar, “İsteriz tabi.” dediler.

Bay Cascabel çocukların bu anlayışlı tavırlarından dolayı duygulandı.

Jean, “Fransa’ya ne ile gideceğiz?” diye sordu. Babası, “Arabayla New York’a kadar gideceğiz. Oraya varana kadar geçtiğimiz kentlerde gösteri yapıp yol masraflarımızı kazanabiliriz.” dedi.

Çocuklar bu yolculuğun eğlenceli geçeceğini söylediklerinde Bay Cascabel mutlu oldu.

Bayan Cornelia, “Sen ne diyorsun Ned?” diye sordu.

Ned sakin bir sesle, “Sizin alacağınız kara-ra her zaman saygı duyarım Bayan Cornelia.” dedi. Bayan Cornelia, “Şimdi herkes yatağa marş marş! Yarın erken kalkmamız gerekiyor.” dedi.

Çocuklar gidince Bay ve Bayan Cascabel kasayı arabanın arkasındaki gizli bölmeye yer-leştirdiler.

Sirkte bir maymun, üç at, iki köpek, bir de papağan vardı. Sirk arabasının üzerinde büyük harflerle, “GEZGİN CAMBAZLAR” yazıyordu.

Hikâyenin tamamı 72 sayfadır.
Öykünün devamını merak mı ettin?
Seçkin Kitapçılardan Temin edebilirsin.

İyi ki Öykülerim Var...

ÖYKÜ yayıncılık

www.oykuyayincilik.com • www.oykuekitap.com

Bu eserin tüm basım, yayın hakları ÖYKÜ YAYINCILIK'a aittir.
Fikir ve sanat eserleri yasası uyarınca izinsiz alıntı yapılamaz, bastırılamaz, fotokopi ile kısmen veya tamamı çoğaltılamaz.